

BIOLÓGIAI SOKFÉLESÉG, FÖLDHASZNÁLAT ÉS ERDŐGAZDÁLKODÁS

Az EU már eddig is fontos nemzetközi szerepet vállalt olyan problémák megoldásainak felkutatásában, mint a biológiai sokféleség csökkenése, az erdőirtás és az éghajlatváltozás. Az ENSZ 1992. évi környezetvédelmi és fejlesztési konferenciája komoly előrelépést jelentett a Biológiai Sokféleség Egyezmény elfogadásával. Az éghajlatváltozásról szóló, 2015. évi Párizsi Megállapodás fontosnak tartja az összes ökoszisztéma sértetlenségének biztosítását és a biológiai sokféleség védelmét. Az európai zöld megállapodás részeként a Bizottság javaslatot tett egy, a biológiai sokféleséggel kapcsolatos új stratégiára, amelynek célja, hogy Európa biológiai sokfélesége 2030-ra a helyreállítás útján járjon. Ez tartalmazza a természet helyreállításáról szóló törvényt is, amelynek célja, hogy helyreállítsa a károsodott ökoszisztémákat és egész Európában visszahozza a természetet.

JOGALAP

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 3., 11. és 191–193. cikke.

ÁLTALÁNOS HÁTTÉR

Az ENSZ 1992-ben Rio de Janeiróban megrendezett környezetvédelmi és fejlesztési konferenciája az éghajlat-változási keretegyezmény (UNFCCC) és a Biológiai Sokféleség Egyezmény (CBD) elfogadásához, valamint a riói nyilatkozathoz, az erdészeti elvekről szóló nyilatkozathoz és az Agenda 21 programhoz vezetett. A CBD-t két fontos jegyzőkönyv egészíti ki: a Biológiai Biztonságról szóló, 2000-ben elfogadott és 2003-ban hatályba lépett Cartagena Jegyzőkönyv, amelynek célja a biológiai sokféleség megóvása a modern biotechnológiának köszönhető módosított élő organizmusok jelentette potenciális kockázatoktól; a genetikai erőforrásokhoz való hozzáférésről, valamint a hasznosításukból származó hasznok megosztásáról szóló, 2010-ben elfogadott és 2014-ben hatályba lépett Nagojai Jegyzőkönyv, amelynek célja nagyobb jogbiztonság és átláthatóság megteremtése a genetikai erőforrások szolgáltatói és felhasználói számára egyaránt. Azonban „A biológiai sokféleség globális kilátásai 3.” című CBD-jelentés rámutat arra, hogy a biológiai sokféleség vonatkozásában 2010-re kitűzött célt nem sikerült elérni. A CBD részes felei konferenciájának (COP) 2010-ben Nagojában (Aicsi prefektúra, Japán) tartott ülésén egy átdolgozott stratégiai tervet is elfogadtak, amely a biológiai sokféleségre vonatkozó aicsi célokat is magában foglalta: a biológiai sokféleségre vonatkozó stratégiai terv (2011–2020) részeként a biológiai sokféleség védelmének 2020-ra

kitűzött megvalósítására irányuló 20 ambiciózus célt öt stratégiai célkitűzésbe sorolták be.

Az EU az alábbi egyezményeknek is részes fele: a vizes élőhelyek megőrzéséről szóló Ramsari Egyezmény (1971. február), a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) (1973. március), a vándorló, vadon élő állatfajok védelméről szóló Bonni Egyezmény (1979. június), az európai vadon élő növények, állatok és természetes élőhelyeik védelméről szóló Berni Egyezmény (1982), a Rio de Janeiroi Biológiai Sokféleség Egyezmény (1993. június), illetve az alábbi regionális egyezmények részes fele: a Balti-tenger térsége tengeri környezetének védelméről szóló Helsinki Egyezmény (1974), a földközi-tengeri térségről szóló Barcelonai Egyezmény (1976), valamint az Alpok védelméről szóló egyezmény (1991). Az EU-ra az Aarhusi Egyezmény (1998) is kötelező, amely a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról rendelkezik.

Az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére irányuló nemzetközi erőfeszítésekhez a keretet az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye (UNFCCC) biztosítja. Az UNFCCC részes felei 2015 decemberében elfogadták a Párizsi Megállapodást, egy jogilag kötelező erejű éghajlatvédelmi megállapodást, amely az összes országra vonatkozik és a célja az, hogy a globális felmelegedést jóval kevesebb, mint 2 °C alatt tartsa és törekszik annak 1,5 °C alatti korlátozására. (2.5.2.) Az UNFCCC keretében a REDD+ kezdeményezés eszközökkel biztosít a trópusokon az erdőirtás és az erdőpusztulás elleni küzdelemhez. A Párizsi Megállapodás fontosnak tartja az összes ökoszisztéma, köztük az óceánok sértetlenségének biztosítását és a biológiai sokféleség védelmét. Ezenkívül a Párizsi Megállapodás rámutat arra is, hogy a földhasználati ágazat kulcsfontosságú szerepet játszik az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló hosszú távú célok elérésében.

CÉLKITŰZÉSEK ÉS EREDMÉNYEK

A. Korábbi biológiai sokféleséggel kapcsolatos cselekvési tervek

A Bizottság 2006 májusában „[A biológiai sokféleség csökkenésének megállítása 2010-ig és azon túl – Az ökoszisztéma-szolgáltatások fenntartása az emberi jólét érdekében](#)” címmel közleményt és cselekvési tervet fogadott el. Mivel várható volt, hogy az EU nem tudja teljesíteni a biológiai sokféleség csökkenésének megállításához kitűzött 2010-es célkitűzést, a Bizottság 2011 júniusában új stratégiát fogadott el, amely szerint „a biológiai sokféleség csökkenését és az ökoszisztéma-szolgáltatások romlását 2020-ig meg kell állítani az Európai Unióban, és azokat [...] helyre kell állítani, valamint fokozni kell a biológiai sokféleség globális csökkenésének megelőzéséhez való uniós hozzájárulást”. 2011 decemberében a Tanács jóváhagyta a [biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2020-ig teljesítendő uniós stratégiát](#), amely az alábbi hat célkitűzést foglalta magában: az EU természetvédelmi jogszabályainak teljes körű végrehajtása a biológiai sokféleség védelme érdekében; az ökoszisztémák jobb védelme, és a zöld infrastruktúrák kiterjedtebb használata; fenntarthatóbb mezőgazdaság és erdőgazdálkodás; a halállománnyal való jobb gazdálkodás; az idegenhonos özőnfajok

szigorúbb ellenőrzése; és nagyobb uniós hozzájárulás a biológiai sokféleség globális csökkenésének megelőzéséhez.

B. A természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelme

Az élőhelyvédelmi irányelv (a 97/62/EK irányelvvel módosított, a vadon élő állatok és növények védelméről szóló [92/43/EGK tanácsi irányelv](#)) létrehozta a Natura 2000 európai hálózatot. A hálózat a tagállamok által kijelölt „közösségi jelentőségű területekből”, „különleges természetmegőrzési területekből”, valamint a vadon élő madarak védelméről szóló 79/409/EGK irányelv alapján „különleges madárvédelmi területeknek” nyilvánított területekből áll. Több mint 850 000 négyzetkilométeres összterületével a védett területek legnagyobb összefüggő hálózatát képezi világviszonylatban. Az élőhelyvédelmi irányelv célja elsősorban a biológiai sokféleség megőrzésének előmozdítása a gazdasági, társadalmi, kulturális és regionális követelmények figyelembevételével. A módosított [madárvédelmi irányelv](#) (2009/147/EK) a (vadon élő) madarak védelmére, kezelésére és ellenőrzésére terjed ki, beleértve a fenntartható vadászatra vonatkozó szabályokat is.

C. Idegenhonos inváziós fajok

Az idegenhonos özőnfajok szigorúbb ellenőrzése egyike a 2020-ig teljesítendő, biológiai sokféleséggel kapcsolatos uniós stratégia hat célkitűzésének. Az idegenhonos özőnfajok évente több milliárd eurót kitevő károkat okoznak az EU-ban, nem csak az ökoszisztémában, hanem a terményekben és az állatállományban, megzavarják a helyi ökológiát és károsítják az emberi egészséget. Az idegenhonos inváziós fajok betelepítésének vagy behurcolásának és terjedésének megelőzéséről és kezeléséről szóló [1143/2014/EU rendelet](#) egyik kiemelkedő eleme a veszélyt jelentő idegenhonos inváziós fajok jegyzéke. A rendelet célja, hogy – megelőzéssel, korai figyelmeztetéssel és gyors reagálással – védelmezze az őshonos biológiai sokféleséget, illetve minimálisra csökkentse és enyhítse az idegenhonos özőnfajok emberi egészségre és gazdaságra gyakorolt hatását. Különösen a tagállamok feladata lesz, hogy megfigyelési rendszereket alakítsanak ki és cselekvési terveket dolgozzanak ki.

D. Hozzáférés és az előnyök megosztása

A hozzáférésről és az előnyök megosztásáról szóló Nagojai Jegyzőkönyv elfogadását követően a Bizottság 2012 októberében javaslatot terjesztett elő azzal a céllal, hogy megállapítsa a genetikai erőforrásokhoz a származási országban való hozzáféréssel kapcsolatos kötelező követelményeket, valamint biztosítsa, hogy az előnyök megosztása méltányos és igazságos legyen. A Parlament és a Tanács közötti megállapodás az [511/2014/EU rendelet](#) elfogadását eredményezte. E rendelet értelmében a genetikai erőforrások és az ezen erőforrásokhoz kapcsolódó hagyományos tudás átadására és felhasználására kizárólag a felhasználók (vállalkozások, magángyűjtők és intézmények) és a származási ország hatóságai között kölcsönösen elfogadott feltételekkel kerülhet sor.

E. A vadon élő állatok és növények kihasználása és kereskedelme

A CITES-egyezmény a nemzetközi kereskedelmet, különösképp az élő és élettelen állatok és növények, valamint azok részeinek és származékainak engedélyekre

és tanúsítványokra épülő rendszer alapján történő (újra)kivitelét és behozatalát szabályozza. A vadon élő állat- és növényfajok számára kereskedelmük szabályozása révén biztosított védelemről szóló [338/97/EK](#) alaprendelet a CITES-egyezményben meghatározott célkitűzéseket, elveket és rendelkezéseket alkalmazza az uniós jogra. Ha megváltozik a 338/97/EK tanácsi rendelet mellékleteiben felsorolt fajok jegyzéke, pl. annak érdekében, hogy végrehajtsák a CITES részes felei konferenciájának a jegyzékbe való felvétellel kapcsolatos határozatait, akkor ezt bizottsági végrehajtási rendelettel kell elvégezni, amilyen például az egyes vadon élő állat- és növényfajok példányainak az Unióba történő behozatalát megtiltó [\(EU\) 2019/1587 végrehajtási rendelet](#).

F. A biológiai sokféleség és az állatjólét

A Bizottság elindította az [állatjólétért és az állatok védelméért 2006 és 2010 között folytatott közösségi cselekvési tervet](#), amely támogatta a három R elvét (az állatok kutatási célokra történő felhasználásának helyettesítése [Replacement], csökkentése [Reduction] és tökéletesítése [Refinement]). A tudományos célokra felhasznált állatok védelméről szóló [2010/63/EU irányelv](#) (amely hatályon kívül helyezte a 86/609/EGK irányelvet) ezen az elven alapul, és teljes körűen 2013. január 1-jén lépett hatályba. Az [1007/2009/EK rendelet](#) célja továbbá annak biztosítása, hogy az EU piacán ne lehessen forgalmazni a fókatermékeket.

G. Tengeri biológiai sokféleség

A tengeri biológiai sokféleség a természeti erőforrásokra és a halászatra vonatkozó, a biológiai sokféleséggel kapcsolatos cselekvési tervek alkalmazási körébe tartozik. Az EU biológiai sokféleséggel kapcsolatos stratégiájának felülvizsgálata hangsúlyozza a tengerek és part menti területek „jó ökológiai állapotának” jelentőségét, ha azokat a biológiai sokféleség támogatására szánják. Emellett 2008 júliusában hatályba lépett a tengeri környezet védelmére és megőrzésére irányuló, [tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv](#) (2008/56/EK). Célja az volt, hogy 2020-ig biztosítsa az Unió tengereinek jó állapotát, valamint megóvja mindazon erőforrásokat, amelyekről a tengeri környezethez kapcsolódó gazdasági és társadalmi tevékenységek függenek. A tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelvet az [\(EU\) 2017/845](#) irányelv módosította a tengervédelmi stratégiák elkészítésekor figyelembe veendő elemek indikatív felsorolásai tekintetében, felváltva annak III. mellékletét.

H. Erdők

A Natura 2000 hálózat alapterületének csaknem 30%-át erdők teszik ki. Az EU-ban közel 182 millió hektárnyi erdő található, amely földterületének 43%-át teszi ki, ezért számos uniós intézkedés irányul az erdők védelmére. A [fára és fatermékekre vonatkozó \(995/2010/EU\) rendelet](#) a fát és a fatermékeket az EU piacán forgalomba hozó piaci szereplők kötelezettségeit határozza meg. A rendelet az illegálisan kitermelt fa és fatermék kereskedelmét kulcsfontosságú kötelezettségek révén akadályozza, illetve megtiltja az illegálisan kitermelt fa és az ilyen fából származó fatermékeknek a belső piacon történő első forgalomba hozatalát. A Bizottság „[Az erdőket és az erdőalapú ágazatot érintő új uniós erdőgazdálkodási stratégia](#)” című közleményét 2013 szeptemberében fogadták el. Az uniós erdőgazdálkodási stratégia

végrehajtásáról szóló [félidős jelentés](#) megállapította, hogy jelentős előrelépés történt a 2020-as célkitűzések megvalósítása terén.

I. Földhasználat, a földhasználat megváltoztatása és erdőgazdálkodás (LULUCF)

A földhasználati, földhasználat-változtatási és erdőgazdálkodási (a továbbiakban: LULUCF) ágazat a talajok, fák, növények, biomassza és faanyagok használatát foglalja magában, és különös jellemzője, hogy nem csak kibocsát üvegházhatású gázokat, de képes CO₂-t is elnyelni a légkörből. A Kiotói Jegyzőkönyv értelmében a tagállamok 2020-ig kötelezettséget vállaltak annak biztosítására, hogy a földhasználatból származó ÜHG-kibocsátást kompenzálják a CO₂ egyenértékű elnyelésével, amelyet az ágazat további intézkedései tettek lehetővé. (2.5.2.) Az EU most arra készül, hogy ezt az elvet (az ún. „negatív egyenleg tilalma”) a 2021–2030 közötti időszakra vonatkozóan rögzítse az uniós jogban, azáltal, hogy az uniós kibocsátáscsökkentési erőfeszítések közé első alkalommal felveszi a LULUCF területét is. A 2018. július 9-én hatályba lépett, a földhasználat, a földhasználat-megváltoztatáshoz és az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak és -elnyelésnek a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretbe történő beillesztéséről szóló [\(EU\) 2018/841 rendelet](#) értelmében a LULUCF-ágazat ÜHG-kibocsátását a 2021–2030 közötti időszakban legalább egyenértékű CO₂ légkörből való elnyelésével kell ellensúlyozni. A [LULUCF-rendeletet](#) 2023 áprilisában módosították, hogy az európai zöld megállapodással összhangban új, 2030-ra vonatkozó célt határozzanak meg. A cél különösen az EU szénelnyelőinek 15%-kal történő bővítése, ami 310 millió tonna CO₂-egyenértéknek felel meg. 2023 májusában a [Bizottság útmutató dokumentummal](#) segítette a tagállamokat abban, hogy összehangolják a földhasználatot, az erdőgazdálkodást és a mezőgazdaságot az aktualizált nemzeti energia- és klímatervekkel, biztosítva a felülvizsgált rendeleteknek való megfelelést.

J. Pénzügyi eszközök

1992 óta a LIFE program jelenti a környezetvédelemre irányuló finanszírozási eszközt az EU-ban. A természetvédelem és a biológiai sokféleség a már megvalósított négy szakasz alprogramjai közé tartoztak. A LIFE program ötödik szakasza (amelyet a LIFE 2014–2020 közötti időszakára vonatkozóan az 1293/2013/EU rendelettel vezettek be) az éghajlatváltozással, illetve a környezettel foglalkozó két fő cselekvési területből áll. A környezet alprogram részét képező természet és biológiai sokféleség területeire 1,155 milliárd eurós költségvetés áll rendelkezésre. A biológiai sokféleséghez fűződő célok a mezőgazdasági és halászati politika, a kohéziós és strukturális alapok, valamint a többéves kutatási keretprogramok keretében nyújtott finanszírozással is támogatásban részesülnek. A LIFE program legújabb szakasza (2021–2027) ugyanúgy épül fel, mint az előző, ugyanazzal a két cselekvési területtel és négy alprogrammal. A „Természet és biológiai sokféleség” alprogram költségvetése 2,15 milliárd euró.

K. A 2030-ig tartó időszakra vonatkozó biodiverzitási és erdészeti stratégiák

2019 december 11-én az Európai Bizottság előterjesztette az „[Európai zöld megállapodás](#)” elnevezésű ambiciózus intézkedéscsomagot, amelynek célja, hogy az EU 2050-re karbonsemleges legyen. Az európai zöld megállapodás [cselekvési tervet](#) tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az EU-t fenntartható és versenyképes

gazdasággá alakítsák át. A javasolt intézkedések közé tartozik a biológiai sokféleség csökkenésének fő mozgatórugóit kezelő intézkedéseket tartalmazó, (2020. május 20-án közzétett), az EU [biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig szóló új stratégiája](#), valamint az erdőirtásmentes értékláncok támogatását célzó intézkedéseket tartalmazó, (2021. július 14-én közzétett) 2030-ig szóló, új [uniós erdőgazdálkodási stratégia](#). A biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig teljesítendő stratégia a biológiai sokféleség csökkenését közvetlenül előidéző öt fő tényezőt (a szárazföldi és a tengeri területhasználat változása, a természeti erőforrások túlzott kiaknázása, az éghajlatváltozás, a szennyezés és az idegenhonos inváziós fajok) kezeli, megerősített irányítási keretet határoz meg a fennmaradó hiányosságok kezelésére, biztosítja az uniós jogszabályok teljes körű végrehajtását és egyesíti a már meglévő erőfeszítéseket. A 2030-ig szóló erdőgazdálkodási stratégia célja, hogy az európai erdőket hozzáigazítsa az új körülményekhez, a szélsőséges időjárásokhoz és az éghajlatváltozás okozta jelentős bizonytalansághoz. Ez előfeltétele annak, hogy az erdők továbbra is betölthessék társadalmi-gazdasági funkcióikat, és virágzó népességű, élénk vidéki területeket biztosíthassanak.

Az EU 2030-ig szóló biológiai sokféleséggel kapcsolatos stratégiájának részeként a Bizottság [2022. június 22-én javaslatot fogadott el egy természet-helyreállítási jogszabályra vonatkozóan](#), amelynek célja „a károsodott ökoszisztémák helyreállítása és a természet visszahozása a mezőgazdasági földterületektől és a tengerektől kedve az erdőig és a városi környezetig Európa-szerte mindenhol”. A jogszabály előírná a tagállamok számára, hogy a célok megvalósítása érdekében nemzeti helyreállítási terveket dolgozzanak ki, ugyanakkor rugalmasságot biztosítana számukra, hogy figyelembe vehessék nemzeti körülményeiket.

A Bizottság 2023. január 24-én „[A beporzókra vonatkozó uniós kezdeményezés felülvizsgálata – A beporzókra vonatkozó új megállapodás](#)” címmel közleményt tett közzé, amelynek célja [a beporzókról szóló, 2018-as uniós kezdeményezés felülvizsgálata](#) az EU 2030-ig szóló biológiai sokféleséggel kapcsolatos stratégiájának részeként. A 2018-as kezdeményezés jelentette az első uniós keretet a vadon élő beporzók pusztulásának kezelésére. A beporzókról szóló felülvizsgált uniós kezdeményezés 2030-ra vonatkozó célkitűzéseket és intézkedéseket határoz meg három prioritás keretében: a beporzók védelmének javítása és a pusztulásuk okainak kezelése; az ismeretek gyarapítása, a társadalom mozgósítása, valamint a stratégiai tervezés és együttműködés előmozdítása.

AZ EURÓPAI PARLAMENT SZEREPE

Társjogalkotóként a Parlament régóta támogatja a biológiai sokféleség védelmét és az éghajlatváltozás elleni küzdelmet célzó uniós politikákat. 2010 szeptemberében a Parlament a [biológiai sokféleség megőrzését célzó uniós jogszabályok végrehajtásáról szóló állásfoglalást](#) fogadott el a 2010 utáni időszakra vonatkozó célt illetően. Mélyszéles aggodalmának adott hangot amiatt, hogy a biológiai sokféleség csökkenésének megfékezését nem tekintik kellően sürgető kérdésnek a nemzetközi politikai törekvésekben, továbbá felszólított a biológiai sokféleséget érintő kormányzás javítására a belső és külső kapcsolatokban egyaránt.

A Parlament a [vadon élő állatok és növények jogellenes kereskedelme elleni uniós cselekvési tervre reagáló állásfoglalást](#) fogadott el azzal a céllal, hogy fellépjen eme szervezett és pusztító bűncselekménnyel szemben, amely – számos fajt a kihalás szélére sodorva – fenyegetést jelent a biológiai sokféleségre. A cselekvési terv három prioritást határoz meg: megelőzés, végrehajtás és együttműködés. Ki kell emelni a származási, tranzit-, és célországok közötti globális együttműködés fontosságát. A Parlament [2016 októberében](#) és [2017 októberében](#) állásfoglalásokat fogadott el a géntechnológiával módosított szervezetek (GMO-k) – például kukorica, szójabab stb. – Bizottság általi engedélyezésével szemben, valamint a GMO-k tagállami termesztésének megtiltására irányuló erőfeszítések támogatása érdekében, összhangban a biológiai sokféleség, a természet és a talaj védelmének célkitűzésével.

„[A Párizsban megkötendő új nemzetközi éghajlat-változási megállapodás felé](#)” című, [2015. október 14-i állásfoglalásában](#) a Parlament emlékeztetett arra, hogy az éghajlatváltozás felgyorsítja a biológiai sokféleség csökkenését, egy olyan megállapodást szorgalmazott, amely „valamennyi ágazat átfogó erőfeszítése”, és megjegyezte, hogy a földhasználat „jelentős költséghatékonysági potenciállal bír az éghajlatváltozás mérséklése és az ellenálló képesség fokozása tekintetében”.

A [Biológiai Sokféleség Egyezmény Résztes Felei Konferenciájának 15. üléséről \(COP 15\) szóló, 2020. január 16-i parlamenti állásfoglalás](#) hangsúlyozta, hogy fokozni kell az ambíciókat és az inkluzivitást, valamint javítani kell a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2020 utáni globális keret működését.

A Parlament az új uniós erdőgazdálkodási stratégiáról szóló, [2020. október 8-i állásfoglalásában](#) hangsúlyozta továbbá, hogy a 2020 utáni uniós erdőgazdálkodási stratégia és az európai zöld megállapodás döntő szerepet játszik a Párizsi Megállapodás és az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendje céljainak elérésében.

A Bizottságnak szóló ajánlásokat tartalmazó, [az EU által ösztönzött globális erdőirtás megállítására és visszafordítására szolgáló uniós jogi keretről](#) szóló, 2020. október 22-i parlamenti állásfoglalás hangsúlyozta, hogy felül kell vizsgálni a kereskedelem- és beruházáspolitikát annak érdekében, hogy hatékonyabban lehessen kezelni a globális erdőirtás jelentette kihívást, egyenlő versenyfeltételeket teremtve és figyelembe véve a kereskedelmi megállapodások és a globális biológiai sokféleség, valamint az erdei ökoszisztémák közötti kapcsolatot.

A témával kapcsolatos további információkért látogasson el a [Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság \(ENVI\)](#) honlapjára.

Georgios Amanatidis / Maria-Mirela Curmei
10/2023

